

Boudewijn De Groot, Waar Ik Woon

Ik sloeg de voordeur van het huisje
in het straatje achter me dicht.
Ik verlangde naar de wijsheid,
had heimwee naar een vergezicht.
Ik baande me een weg door straten
vol met landgenoten in wankel evenwicht.

Al gauw lag alles achter me:
de buitenwijken, niemandsland.
Een groenstrook vormde de natuur,
verraadde nog de mensenhand.
Nog steeds bewoonde wereld,
maar ik was aardig opgeschoten.
Het asfalt werd al zand.

Tenslotte lag het voor me, het vergezicht.
Een veelbelovend niets
waarin alles kon gebeuren.
En inderdaad, er was al iets.
Waar ben ik? vroeg ik aan de mensen eromheen.
Men zei in koor: de Pyramide van Austerlitz.

Ik voelde me ver van huis
bij het horen van die woorden.
Maar de mensen zeiden:
tien kilometer van hier
ligt het Veneti van het noorden.
Ik besloot om terug te gaan.
Meneer, u moet rechtdoor,
was het laatste wat ik hoorde.

Ik verdwaalde in een bos,
het was veertig jaar geleden aangeplant.
Op het eerste gezicht een jungle
maar overal de sporen
van de godvergeten mensenhand.
Toen kwam ik aan een heuvel
waarvan het duidelijk was: dit was Klein Zwitserland.

Eenmaal daar voorbij
zonken mijn voeten weg
in het mulle zand van een woestijn.
En dorstig dacht ik:
dan zou dit de Sahara moeten zijn.
Maar ik wist: dit is een zandverstuiving.
En meer kon het niet zijn.
Wat is de wereld klein.
Wat is de wereld klein.
Wat is de wereld klein.

Midden in het vlakke land
stond in de verte een caf.
Moe en verblind door het stuivende zand,
hoorde ik flarden "Yesterday".
Binnen stond een jukebox
en een asbak vol met peuken.
En ik zong luidkeels mee:
"all my troubles seem so far away."
"Je t'aime, moi non plus."
"Die Gitarren und das Meer."

Als ik het zand uit mijn ogen wrijf
en om een Coca Cola roep,
komt uit de keuken

een vage geur van erwtensoep.